

ARGO SEBIMISÕPIK!

LK 6

**Joonas sõitis
Rakveres
karusselliga**

LK 8

**Indrek ja noorte
vaba aeg**

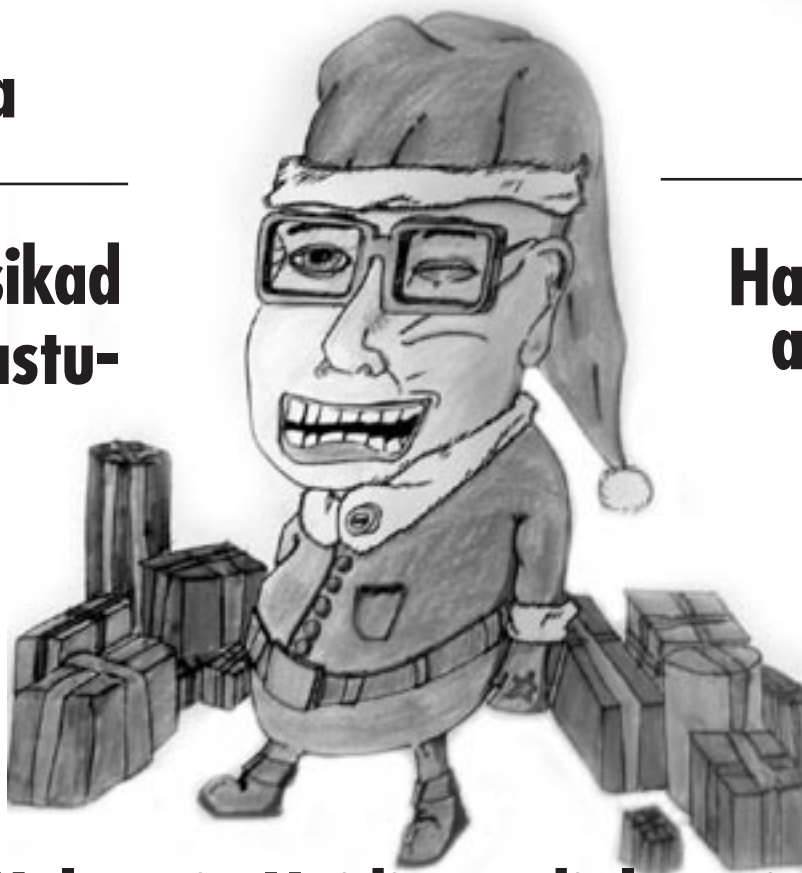
LK 3

**Rebasekutsikad
annavad vastu-
löögi**

LK 4

**Hardi suurim
armastus –
näitering**

LK 16

Helene ja Heidi meediaalaagris

LK 12

Tunnikontroll

LK 14

Kaidi vaatas maskide taha

LK 9

Klatš ja kõmu on tagasi!

LK 19

Kui palju maksab mugavus?

Helene Urva
peatoimetaja

Ma räägin nüüd ühe nutuse loo. Eelmise aasta sügisel kohtusin ma vanalinnas ühe vanema härrasmehega. Seljas kulunud palitu ja käe otsas kandamid kummalise kraamiga. Rahvasuu kutsuks teda ehk prükkariks. Kinkisin talle kastani. Lihtsalt juhtus nii. Onu tänas mind südamest ja kraamis oma taskust ühe kuivetonud kastanimuna mulle vastu. Ta rääkis mulle oma elust; kuidas ta lapsepõlv möödus ühest lastekodus teise rännates, kuidas ta isa küüditati ja vennad vanglas on. Veel lisas ta, et mina juhtusin olema esimene inimene kellega ta pärast kolme kuud(!) sõna vahetanud on. Ainukesed elusolendid, kellega ta vahepeal suhelnud oli olid lepatriinud. Ta uskus, et Jumal oli nii lepatriinud, kui ka minu tema juurde saatnud. Ei tea mina Jumalast. Aga pärast seda päeva usun ma, et meil kõigil on suur anne kinkida ja head teha.

Kahju on ainult sellest, et paljude jaoks tähendab head tegemine üksnes rahaülekanne. Kas rahakoti paksus määrabki meie südame suuruse? Ja eks see ole ju nii kõigi asjadega meie asises elus. Toome ettekäändena mugavuse ja unustame, et see maailm milles me elame ja mida me oma tegudega rikume on üks ja see sama. Unustame ära enda eakad sugulased/tuttavad – aga peame ennast pärast annetust sms-si õnnistajateks. Tarbime haiglaselt üle oma piiride – aga rõõmutseme, kui sodi prügikasti suudame visata. Olgu kuidas on, aga vähemalt jõulude ajal võiksime me endale lubada rohkem südamest tulnud sõnu ja tõelisi tegusid.

Et heategusid jätkuaks aastaringi,

Teie Helene

Matemaatika rohib täiega

Närv pingul, higimull otsa ees ja õpikud virnades laua peal – vaja on õppida eksamik. Kaheksandates klassides viidi läbi küsitlus õppeaine kohta, mille nad üleminekuarvestuseks valivad. Enamik lähtus põhimõttest, mida kergem, seda parem. Oli ka neid, kes arvasid, et ainet peab tulevikus vaja minema või peab see lihtsalt meeldima. Rita Selgis kinnitas omalt poolt, et see aine võiks olla ka valikeksam üheksandas ning kindlasti pead Sa seda valdama. Eelmisel aastal olid populaarsemad geograafia, inglise keel, matemaatika ja kirjandus. Nagu näha erilisel suuri muudatusi see aasta siiski ei toonud. Meie direktor: “Fakt on see, et enamik saab läbi ja positiivse hinde”. :) Nagu küsitlusest selgub, on enamik 8ndikest peaga mõtlevad inimesed ehk nad on valinud eksamiaineks ühe põhiainetest, populaarsemad valikud siis matemaatika, inglise ja eesti keel.

Õppeaine	8a	8b
Inglise keel	9	4
Eesti keel	5	6
Matemaatika	8	10
Vene keel	-	1
Füüsika	-	1
Ajalugu	-	2
Geograafia	-	2
Bioloogia	-	2
Keemia	-	2
Vastanuid kokku	22	30

*arvud tähistavad õpilaste arvu

Merili

26 novembril toimus TJG seinte vahel Kolme Kooli Pidu. Eelkõige sai see üritus teoks tänu Õismäe Õpilasmavalitsuste Liidule. Tänu meie oma ÕOV presidendile Taavi Joonasele, suuresti tänu kellele pidu meie majja üldse toodigi. Tuleb ära märkida, et Taavi valiti ka Õismäe ÕOV liidu sekretäri auväärsele ametikohale.

Peatoimetaja: Helene Urva 11a **Toimetus:** Indrek Laanemäe 11c, Sandra Pottsepp 11a, Joonas Jõelett 11b, Taavi Joonas 11b, Laura Ojava 11b, Argo Kubja 11c, Kaidi Tahula 9a, Heidi Leid 8b, Merili Lobjakas 8b, Karin Kirsimägi 8b, Piret Kirsimägi 8b
Väliskorrespondent: Hardi Keerutaja **Fotograaf:** Paul Klõšeiko 11b **Küljendajad:** Paul Klõšeiko 11b **Niisamaolija:** Pille Riismaa

kaubamaja ees

või **rate.ee** -S

Mis on see, mis seob inimesi rohkem kui miski muu? Pärast pikka vaidlust iseendaga jõudsin ma arvamusel, et siduvaks faktoriks võiks olla see... et kuigi äsja, võib olla just paari päeva eest oli reede, ei jõua keegi ära oodata järgmist. Teisiti öeldes – me kõik veame end läbi nädalavahetuseks, et jõuda edasi nädalavahetusse. Ja nii edasi mööda elu nõiaringi. Põhimõtteliselt tundub see niivisi väljendades jube negatiivne, kuid teades, kui vahvad on nädalavahetused, muutub pilt kohe palju kenamaks.

Nüüd aga uue küsimuse juurde. Mida teeme me nende vabade tundidega, mis meile iga viie päeva möödudes antakse? Arvestades, et igaüks meist on omamoodi isiksus, võib järeldada, et on ka väga palju erinevaid võimalusi puhkuse veetmiseks. Pakuks siis mõndasid neist läbi pisut küünilise huumoriprisma:

1: On inimesed, kes peale rasket koolipäeva või ka koolinädalat lähevad edasi mõnda trenni või muusse arendavasse organisatsiooni. Jah, ma

võin julgelt tunnustada, et olen kade nende andekate

peale, kes suudavad oma argiellu ära mahutada ka pilli- või pallimängu, sest võimet niivisi aega jaotada ei ole kahjuks antud meile kõigile...

2: Siis on loomulikult rahvas, kes kasutab ära infoajastu mugavusi ja oma puhkuseaja arvuti seltsis veedab. Arvuti aga on selline vahva atribuut, mis pakub väga paljusid eri

võimalusi end arendada, alustades mängudest ja jututubadest, lõputu interneti lõputute võimalusteni. Kompuuter aga pakub veel üht, eriti viimasel ajal ülipopulaarset, ajaveetmise võimalust. Selleks pole miski muu kui: äkki-keegi-peale-minu-enda-arvab-kahet-ma-olen-ilus-rate.ee veebisait. Jah, pole kahtlustki, et meie generatsioonile on kõige omasemad omadused lõpmatu informatsiooni endasse imemine (eri kanaleid pidi) ja sama lõpmatu edevus.

3: Veel on levinud ka inimrühm, kes suurema osa oma vabast ajast sõpradega "tšillides" veedab. Varemalt olid nende kohutumiskohtadeks pargid, pubid ja muud sellised paigad, kuid viimasel ajal on sellisele rühmitusele üks kohutavalt vahva alaliik tekkinud. Vot need on sellised noored, kes meie ilusa kodulinna tänavapilti oma kaubamajade ees seismisega veel roh-

"äkki-keegi-peale-minu-enda-arvab-kahet-ma-olen-ilus"

ke m kaunistavad. Sellest fenomenist pole ma

veel kahjuks täielikult aru saanud. Kas ajab isamaa kaunimad pojad ja tütreid ostukeskustesse külma ilm, mis ei luba neil kusagil mujal kokku saada? Või on selleks kapitalistliku ühiskonna poolt pealesunnitud kihk olla seal, kus äri toimub ja raha

liigub (see, kas sul endal krõbisevat on, ei puutu üldse asjasse)? Või äkki ... on see Rate.ee tänavakeskkonnas, kus piltide vahetus toimub kodus uute hilpude selga tõmbamisega ning punktide andmine käib häbelike pilkude kaudu. Keegi ei tea ... aga nagu väidab suur filosoof Fox Mulder: "Tõde on kusagil olemas"...

Kindlasti leidub veel palju rohkem võimalusi veeta vaba aega, kui ma antud loos mainisin. Ja sama kindlasti ei ole ebanormaalne, kui inimene

kasutab vaba aja veetmiseks mitmeid eri meetodeid (näiteks olen ma üsna kindel, et igal keskmisel kaubanduskeskuses hängijal on oma tihedalt külastatav rate.ee konto). Ning lõppude-lõppuks ei loe ju mitte see, kuidas puhkemoment toimub, vaid see, et peale seda jaksaks töötada, läbi järgneva kohustuste koorma – vähemalt järgmise jõudemomendini...

Indrek

PORGANDIJOOKS: erutas meeli ja pani karva läikima

Õudne lõpp on oluliselt parem kui lõputu õudus :)

Kuigi odeka lõhnased ja siit-sealt abiturientide poolt räsida saanud, ajab grupp kümnendikke karvad oma retsijate kaitseks turri. Küüned on välkuma pannud eelmises numbris ilmunud lugu, mis üldistas rebaste ristimise negatiivseid muljeid kõigi rebaste peale.

Mäletatavasti ilmus eelmises MEIL'i numbris sõnavõtt teemal "Rebaste Retsimine". Seda lugedes tekkis meil, vastsetel rebasekutsikatel, parasjagu küsimusi ja vastukajasisid, mistõttu me nüüd oma turjad turri ning küünesid välja ajame ja sellele artiklile pisut vastu uriseme. Ja seda seetõttu, et meie arvates ei tohiks üks õige reporter oma arvamust kogu asjasse puutuva seltskonna peale üldistada, vaid võtma arvesse eelkõige nende seisukohti, kes antud üritusest tegelikult osa võtsid.

Alustagem siis nende kolme päeva korralduslikust osast. Tõsi, algul tundus kogu ettevõtmine ka meile täiesti ajuvaba ja läbimõtle mata, kuna nähtavasti polnud meie auväärt isandatel peale odekavannide ja kooliaias jooksmise selleks ajaks asjalikumaid mõtteid pähe tulnud. Õnneks asi aga paranes ning kokkuvõttes olid teisipäev ja kolmapäev kohe täitsa lõbusad. Meid hämmastas artiklit lugedes, kuidas keegi võib üldse arvata, et see pisut vasakule kaldunud porgandijooks või aulas toimunud massiline lahtiriitumine kuidagi kooli põhimõtteid eiras või noori halvale teele õhutas. Oleme nõus, et kool on eelkõige hariduse andmise koht, ent niikaua, kuni tundi-devälised ettevõtmised konkreetselt õppetöösse ei puutu, on ka pedagoogilises mõttes kõik korras. Rääkimata kõigile vajalikust vaheldusest, mille ta kuitahes tasemel kooli õhk-

kond varem või hiljem kokku kuivaks.

Siiski, vähesel määral me autori arvamusega ka nõustume. Eriti julma (ja, nagu selgus, ka lahjendamata) briljantrohelisega mäkerdamise asemel võinuks maskide loomiseks kasutada vähe leebemaid variante, mis vajadusel ka ilma meeletu meigieemaldajaga nühhkimiseta maha tulnuks. Selle asemel aga, et õues vihmaning odekolonnisajus sihitult ringi silgata, oleks me tõepoolest pigem laulnud, tantsinud või trummi löönud – mida iganes.

Kuid väita nüüd, et kaheteistkümnendikud oma komplekse või saamatust meie peal brutaalselt välja elasid, oleks samuti selge liialdus. Meie leidsime, et kuigi ka see aeg pole kaugel, mil ise järje-

kordseid ärevil ja hirmunud reinuvadereid retsima peame hakkama, on vastav inspiratsioon aga raske tulema. Seetõttu teeksimegi tubli aplausi nendele abiturientidele, kes suutsid seda noortekampa nii 'asjalikult' tegevuses hoida. Rõhutagem siinjuures, et meie, kes me siin seda vastukaja kirjutame, võtsime eranditult osa KÕIGIST väljamõeldud piinadest, kuid ei leidnud kolmapäeva õhtuks sugugi, et meid oleks seal poolsurnuks nõmetsetud või end kuidagi alandatult tundnud oleksime. Lõbus

vaheldus meie muidu nii halli ning rutiinsesse argipäeva :)

Samuti nõustume sellega, et õhtu oli väga

armas. Peale nii jubedat päeva, täis kõikvõimalike segudega ülevalamist ning mööda armast koolimaja roomamist, sobisid

"Me vandusime oma us-tavale liitlasele, odekolonnile, igavesti truuks jääda!"

spetsiaalselt meile valmistatud koogid-joogid meie lepitamiseks enam kui küll. Videodest selgus isegi, et meile osaks langenud kohtlemine oli küllaltki leebe selle kõrval, mida said tunda eelmise aasta retsitavad, nii et lohutus seegi.

Teame, et ei ole olemas seisukohta, millega kõik asjassepuutuvad nõustuksid, seetõttu ei võta meie endale õigust rääkida kõigi saatusekaaslaste nimel. Räägime vaid selle (küllaltki suure!) seltskonna nimel, kelle meelest rebaste retsimine kui selline käib ühe korraliku gümnaasistielu juurde ning kelle jaoks see üritus natukenegi lõbus oli. Absoluutselt ümber lükkaksime aga seisukoha, mille kohaselt TJG mingil kummalisel põhjusel õpetab, et naised on nõrgemad. Vaadates nüüd seda seltskonda, kes retsimisest pühendunult osa võttis, tekib küsimus: miks siis meie tugevaks koolitatud noormehed ettevõtmisest kõrvale hiilisid ja lasid neidudel, väetikestel, kogu piina vapralt ära taluda??? Või seisneb TJG poissõpilaste tugevus vaid füüsis? Arusaamatuks jäi ka, mis põhjust on siduda kolmepäevast retsi elu mõtte otsingutega? Selge see, et tegelik elu ei haise (enamasti) kümne eri variatsioonis odeka järele ning ei sunni noori mõõda kivipõrandaid roomama, muna juustes – kallikesed, see on kõigest suurte laste mäng!

Ja viimaks: rahunege – kui gi me vandusime oma ustavale liitlasele, odekolonnile, igavesi truuks jääda, mõtlesime seda siiski välispidise tarbimise kaudu (kui sedagi). Seega, kui kedagi ehmatas artikli autori põhjendamata kahtlus vedeliku tegeliku otstarbe kohta, siis ärge muretsege: põhjendamatuks see kahtlus jääbki. Ja Tallinna Järveotsa Gümnaasium on täiesti piisavalt moraalne ning elulähedane asutus.

Aitäh abiturientidele meie põhjaliku gümnaasiumisse sisseõnnistamise eest ning palju edu tulevaste põlvete retsijatele & retsitavatele!

Rebasekutsikad

Dedovshtshina kooli

SUUR JUHT: "Kummarduge mu ees!"

Kõndides koolis ringi, lahkudes koolist või lihtsalt kuskil tänaval seistes paned tähele, kuidas mingi "põnnide maffia," ülbikutest koosnev 11-13aastased noorukite kamp kisab, ülbitseb ja ajab lihtsalt tüütavat möla suust välja. Sa vaatad ja kuulad neid esialgu nagu tatikaid, kelle kohta isekeskis mõtled, et küll

kasvavad, aeg annab aru. Aga võta näpust, need "tarkpead" jätkavad oma suurt nalja ja pillerkaart. Järgmine reaktsioon, mis tekib, on ära tüütamine ja sa ignoreerid neid. Kolmandaks hakkavad sul käed sügelema, aga jälle hoiab sind tagasi sinu uhkus, eetika ja moraalnormid ja põnn jääb sinikast silma all ilma.

Kui mingi 5–6 kl. õpilane saadab sind kuhugi ebasobivasse kohta, selgitad talle looma kombel elementaarset viisakust.

Siin sa hakkadki mõtlema igivanale dedovštšinale, "vanaisade seadusele". Kuidas seda kohandada tänapäeva kooliga. Näiteks selle eest, kui mingi 5–6 kl. õpilane saadab sind kuhugi ebasobivasse kohta, selgitad talle looma kombel elementaarset viisakust. Või kui ta jookseb sulle suurest õhinast sisse, ise jube rõõmus, et sai kellelegi otsa joostud ja tema rahu häiritud. Siis karistuseks koostavad vanemad klassid kadalipu, kust see jõnglane läheb läbi ja iga mees kadalipus tõukab teda täiest jõust. Tahaks näha, kas see sama jõnglane tahab peale seda veel kellelegi (hea)meelega otsa joosta.

Teine ja tõenäoliselt parem viis, kuidas dedovštšinat kohandada tänapäeva kooli, on näiteks see, et paneme nad kuhugi eraldi majja, anname neile palju-palju tegevust (huviringid alates malest ja lõpetades maadlusega) ja laseme nad sealt välja alles kell 7 õhtul. Me langetaksime huligaansust ja joomist alaealiste seas ning kasvataksime neist kuulekad ja kodumaad armastavad kodanikud.

Muidugi kahjuks või õnneks on see taas kord üks absurdne lähenemine ühele probleemile ning sellist lahendust asjale loota on lausa narrus ruudus. Kuid lohutuseks jäävad alati koolimaja nurgad, mis on näinud oma sünnist saati ja päris kindlast ka surmani, kuidas selgitavad eakaaslased üksteisele kumb on kiirem, tugevam ja lollim. Aga eks seegi ole üks dedovštšina vorme.

Taavi

VÕTKE ÕPPUST: Argo tüüpiline armulugu (paraku tegemist vaid fotolavastusega, kuid ega tõsielu sellele eriti alla ei jää)

Kool kui tüdrukute catwalk

Kool on tütarlastele ju teada ja tuntud moelava, kus demonstreerida oma rõivastust klassikaaslastele ja teistele uudistavatele pilkudele, lootuses, et uut rõivaeset märgatakse. Kes meist poleks uue pluusi või pusaga kooli tulnud ja teisele korrusele oma jala pannud ning jutujutamise vältel eksponeerinud seda uut ja uhket meie seljas. Erinevate muusikažanrite tõttu on ka kooli naispere jagunenud riietusstiilide põhjal rühmadesse, mis on isegi võhikule suurema kissitamiseta märgatavad. Järgnevalt jagaksin kõigile noortele südame-murdjatele nippe, kuidas vastavat tüüpi esindavaid neide ära sebid, kui veab muidugi.

VANILLA NINJAD. Stiil on eriti märgatav põhikooli esimestes klassides, kus neid fänne leidub üllatuslikult palju, kui ainult otsida. Selliste piigade puhul mine nende juurde ja ütle veidi salakavalal pilgul: "Kuulge, te Vanilla Ninja plaadi olete juba ostnud? Sigakõva plaat on, ma kodus kogu aeg kuulan ja kaifin!"

BEIBED – siin pole palju selgitust vaja. Kas kirjeldus: kõrgeid kotsad, liibuvad teksad ja T-särk või kampsun ja blondikas-brünetid juuksed – paneb kahe kõrva vahel kellukese helisema??? Kül-

gelõõmiseks pead oma riietust uuendama, kui sa just ei oma järgnevaid riideid: coolid jalatsid (veidi old schoolid), kulunud teksased, soonik-kampsun (soovitavalt hele). Sellise riietusega sa Peaks silma jääma. Üks soovitus veel, tee juuksed geeliga kokku, see annab lisa :-P On ka võimalus, et te sebite neid oma voolavalt libeda jutuga näiteks: "Eile oli ilgelt šeff, käisime sõpradega Hollikas, pärast sõitsime mu BMW-ga linnas niisama ringi. Me lähme homme Terrariumisse, tahad ka tulla?" Kui BMW ei meeldi või puudub, siis mõtle midagi paremat välja, näiteks rattaga.

Kui sulle on hingelähedane mõni **GOOTI TÄDI** - agressiivsed sõjamaalingud näol (agressiivsed oli antud juhul heas mõttes!), siis ehk üritad olla erinev teistest, veidi boheemlaslik käitumine ei teeks ka halba. Sa võid ju hea õnne peale ka loota, minnes tema juurde ja üteldes: "Eile oli hull punk'i pidu Kristiines, sa olid ka seal v?", lootes, et ta sind välja ei naera.

dates) endale saada, siis pead originaalne olema, sest just vanakooli inimesed juhtuvad olema kõige suuremad kriitikud. Mingist fa-fa jutust ja Adi ketsidest ei piisa, et seda südant lahti kangutada, selleks palu jumalat või anna lihtsalt alla.

SKATER-PLIKA puhul mine Metro poodi ja küsi, kus räpiriie osakond asub, ma arvan, et edasi sa tead ise, mis teha :D. Kuid neil on old school'iga võrreldes veel üks lisanõue: sul peab olema rula või sulle peab meeldima skateboarding. Mine mõnele ilusale neiule juurde ja kasuta fraase "wat eva" ja siis "yo yo nigga" jutu sees, kuid vaata, et sa üle ei pinguta, muidu saad päeva tropi tiitli endale ja 1 on sul rate.ee-s kindlustatud, rääkimata kommentaaridest su piltidele.

Need sebisviisid ei ole muidugi suhte alusatamise jaoks mingiks eeskujuks, kuid ehk suudad neid endale kasulikuks muuta. Ja tasub mees pidada, et mitte kõik meie kooli naispere liikmed ei mahu nendesse kategooriatesse. Ja mis kõige olulisem - suhet luuakse sisemise meeldimise põhjal, mitte välise!

Argo

Kui sa tahad mõnda **OLD SCHOOLI** (tunne ära sellise tunde järgi, mis tekib "Starsky & Hutch'i" vaa-

10 viisi, kuidas nõmedale kutile „ei“ öelda

-

„Kuidas su nimi oligi? Kaspar? Mu endise poisi nimi oli ka Kaspar. Ma vihkan teda.“ Ning siis jää sügavalt mõttesse. Tõenäoliselt nii mõnigi mehepoeg ehmub selle peale. Ta ei oska võtta seisukohta ja satub pabinasse.
-

Kui näed mõnda tüüpi lähenemas (antud hetkel sobiks selleks toimumispaigaks ööklubi), ütle naeratavalt, enne kui ta jõuab sinu poole mõnda tobedat fraasi lennutada, et oled lesbi. Jah, ütle lesbi, sest see kui sa ütled lihtsalt, et ei vaata mehi, muudab mõne mehe nii härjaks, et ta lubab endale, et muudab su eelistusi. Ning samas kuuldes seda, et eelistad naisi, mõtleb nii mõnigi, et pole hullu, meri on kalu täis.
-

Aja lihtsalt lolli juttu, naera palju ja tobedates kohtades. Sempel!
-

Ütle tüütule „säasele“, et kohe-kohe tuleb su mees ning tema juba nalja ei mõista.
-

„Oi aga mul pole aega sinuga praegu jutustada, olen teel arsti vastuvõtule, mul avastati jube nakkushaigus!“
-

Lepid uue tuttavaga kohtumise kokku. Loomulikult ei ilmu kohale. Kuid mõni ei anna sellele vaatamata alla. Siis ütle vabanduseks: „Vabandust, et ei jõudnud. Oma mehega, keda ma väga armastan, õhtustades kadus lihtsalt ajataju.“
-

Ütle nii tõsiselt kui saad: „Aga mul on puujalaga väga raske sinuga sammu pidada.“ Uskuge-mind mitte ükski poiss ei lähe selle peale leili. Puujalg!?
-

Esimese viie minuti jookul kui te vestlete, anna talle märku, et otsisidki meest kellega elu veeta ja kellega ka lapsi saada. Iga mees (no ütleme 90% neist) pärast seda enam meelitustega ei jätka.
-

Räägi talle oma „toredast“ perekonnast. Räägi, et su ema töötab Lihulas. Su isa on jahimees ja su vend on puudega. Räägi talle, kui tore oleks kolmeksei ta vennaga jalutamas käia. Kommentaarid oleks siinkohal mõttetud.
-

Räägi talle oma puberteedieast (vt. „Tüdrukute usaldusraamat“ või terviseõpetuse õpik põhikoolile). Vähe usutav, et sa peale seda tema silmis veel nii ihaldusväärne objekt oled.

Mida tegid

11b ja sõbrad Rakveres laua all?

Hingedekuuesimesel pühapäeval toimus

kultuurilise suunitluse väljasõit Tallinna

Järveotsa Gümnaasiumist Rakverre (sisemaa kultuuriga tutvuma ja etendust nautima).

Kuna ma olin ära hirmutatud, et iga hing ei pruugigi bussi peale mahtu-

da, siis mina jõudsin bussijaama juba kell 9.05 (hommikul). Bussijaamas tabas mind šokk, ma ei olnudki esimene, mu kallid klassiõed juba einestasid „Kuuma koera“ putka ees. Söök söödud, piletid ostetud, kogunevad – seadsime sammud kella kümnele bussile.

Asjaolude kokkulangemise tõttu autobuss startiski kell kümme nagu lubatud. Hakkas pikk loksumine Rakvere poole. Esimene pool sõitu oli üsna mõnus, aga Lääne-Virumaale jõudes varastati (?) meie bussil amordid

alt ära, nii et me saime oma nahal tunda maakera kumerusi ja konarusi. Rakverre jõudsime kell 11.20. Õpetajad olid tänu sisemaa õhule kummaliselt lahked, nimelt nad võimaldasid meile vaba aja kohaliku kultuuri otsimiseks ja lähemaks uurim-

iseks. Uurida oli seal minu jaoks palju, sest igal väikelinnal on oma hing, lihtsalt tuleb silmad lahti teha ja avastada. Mina avastasin keskväljaku, kus olid kummalised lohud, tagurpidi lohud ja valgusega vihmavarjud, ilmselt oli see mingi rituaalide läbiviimise koht, sest see tundus nii müstiline.

Loomulikult oli kohustuslik käia müstilisest tarvast vaatamas. Võimas ja suur oli see kuju, sellisega ratsutaks 2 minutiga ümber Harku järve ja tagasi kah.

Tuntud zooloog (Paul, 11b) väitis,

et päris elus kasvavad tarvad kuni 25 cm pikkuseks, elavad urgudes ja on rottide hirmud, kuid rõhutan, see on tõestamata fakt.

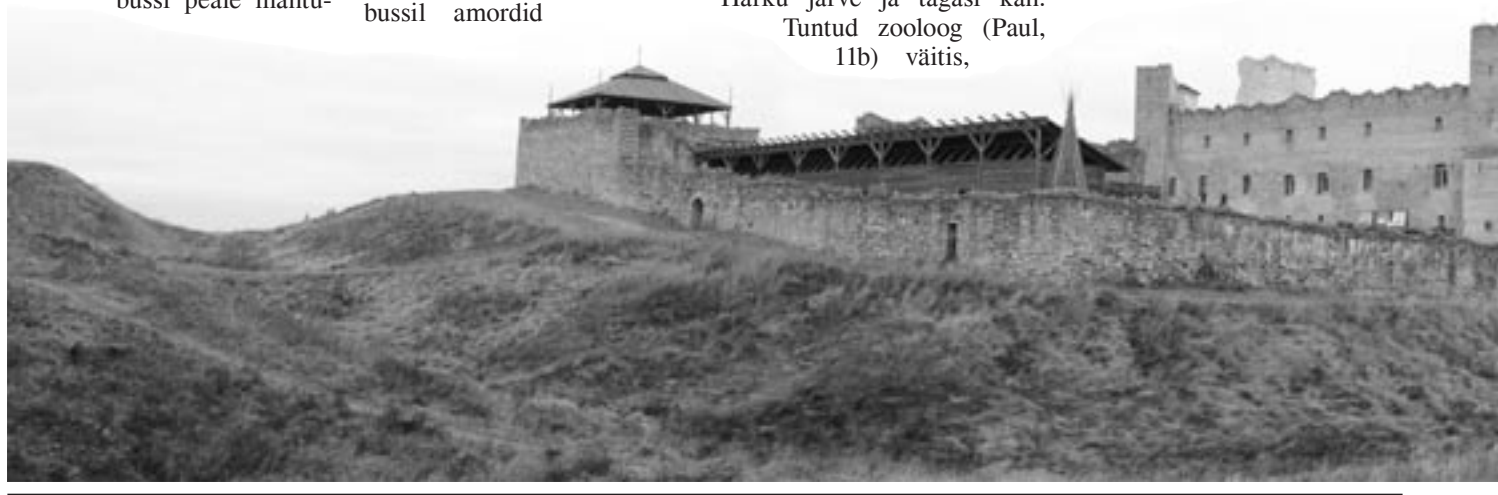
Teine oluline tõmbenumber Rakveres on kindlasti karussell (millegipärast oli see sel päeval tasuta) ja linnusekujuline laste mängu väljak (valutamine osutus raskeks, aga siis õnneks mõned nutikad märkasid, et värav oli avatud ja tagakülj hoopis puudus).

Rännates jõudsime ka lõpuks teatrisse. Tükiks, mida me vaatasime, oli pisut erootiline näidend „Talv laua all“ – mõnel jäi erootika nägemata, kuna ta pidi oma alaealisuse tõttu silmad kinni panema.

”Mõnel jäi erootika nägemata, kuna ta pidi oma alaealisuse tõttu silmad kinni panema.”

Tükk rääkis kenast tõlkijaneist, kes oli enda laua alla allüürniku elama võtnud (Parem elada

laua all, kui lebada kandikul laua peal!). Loomulikult sisu pole mõtet ümber jutustada, nii et kel janu, sel jalad. Kui

kellelgi tahtmine näha, siis palun, Rakvere on meist ainult 99 km kaugusel. Aga arvamusi näidendist oli erinevaid, näiteks „Muidu oli huvitav, aga vahepeal tukkusin“ (R. Katsev) ja „Võttis sõnatuks!“ (H. Keerutaja). Omalt poolt lisaksin neile fantastilise varjude mängu, muusika ja toredate noored energilised näitlejad. Hindeks 5+.

Teater läbi, nii et jäi ainult tagasi Tallinnasse tagasi sõita... Kõlab lihtsalt? Aga võta näpust, see oli kõike muud kui lihtne. Väike osa kultuurihuvilistest mahtus Peterburist naasva bussi peale. Ka järgmisesse bussi mahtusid üksnes väga kiired inimesed Lääksime kindla peale välja ja ostsime kassast piletid, Paul sai viimase pileti, peale teda oli buss täis (kuigi Paul küsis ühe paulipileti ehk mitte täispileti, kui ta oleks täispileti küsinud, oleks buss ilmselt lõhki läinud). Tagasisõit läks väga hästi (tänaaks kaasvõitlejaid meiega ühest koolist, kes minuga oma toiduvara jagasid, muidu ma poleks ilmselt seda reisi üle elanud). Oli pime, nii et rohkem kultuur meid enam bussi akna tagant rünnata ei saanud, kuigi ma tean, et ta oli seal kusagil olemas.

Päeva soovitus olekski õpetajatele – võtke oma klassi lapsed kokku ja viige teatrisse või lihtsalt Kapa-Kohilasse kultuuri otsima.

Joonas

Maskid ette!

Novembrikuu esimese nädala esimesel reedel varjasid nii mõnedki meie kooli suure pere liikmed oma siledad näolapid põnevate aksessuaaride taha – algas Maskipidu! Kahjuks tuleb nentida, et kohale ei ilmunud eriti palju pidulisi. Kuid kindlasti polnud selles süüdi ainult korraldajad, kes omalt poolt tegid peaaegu kõik peo õnnestumise nimel. Näiteks oli esinema kutsutud rockkollektiiv „Ints n' Roltz“ ja DJ oli ka olemas. Kollektiiv „Ints n' Roltz“ koosnes Indrek Paalist ja Roland „Demänna“ Koskinenist – keda nii mõnigi teab kui meie endist koolivenda. DJ oli sedapuhku 9A klaasi õpilane Taivar Pind.

Need peolised, kellega mul õnnestus rääkida, väitsid, et olid tulnud just Ints n' Roltzi - peaesinejat kuulama. Nimetatud muusikud esinesid tunnikese ja pärast nende lõpetamist kell 19:00 läks rahvas laiali. Plaanitud oli muusikat igale maitsele ja loodeti hulgaliselt pidulisi. Selliste pidude korraldamise mõte on kaaskorraldaja Tanel Leonovi sõnul tuua noored tänavatelt ära. Mis sedapuhku jäi aga kahjuks tegemata. Kohale oli tulnud vaid natuke üle kümne noore. Pileteid müüdi napilt üle kahekümne. Kuna oli vähe rahvast, siis kattis pileтите müügist saadud tulu vaevu esinejate tasu ja korralduskulud. Imelik on see, et nii

mõnigi pileti ostnud teismeline ei soovinud saalis viibida. Nad istusid 2. korruse koridoris tugitoolis ja rääkisid juttu.

Võib-olla oleks see pidu paremini õnnestunud, kui reklaami oleks rohkem tehtud või kui oleks abi küsitud eelmistel aastatel pidudega seotud inimestelt. Siinkohal võib ainult oletada. On ju ka teada, et teismelistel puudub praktiliselt igasugune huvi koolipidude vastu. Kindlasti oleks rahvast murdu olnud, kui pidu oleks korraldatud algklassidele. Paljusid puberteedialisi kompleksides noori ei huvita „pu-

has“ lõbu. Nii mõnegi jaoks on pidu hea siis, kui see koosneb alkoholist ja öö läbi joomisest. Järgmine kord, kui kellelgi on jube tahtmine pidu korraldada, tuleks arvesse võtta, et noori on raske sellistest üritustest huvituma panna. Kuigi tuleb au anda nendele tublidele 9A klassi õpilastele, kes korraldusega, mõningate mõõndustega küll, kenasti hakkama said. Paljud meist ikka viitsiksid korraldada üritusi oma kaasõpilastele?

Kaidi

MASKIPEO PEAESINEJA: Instrumentaal-vokaalkollektiiv „Ints n' Roltz“

Matemaatika õpetaja Siberis!

Kas teate seda omapärast meesterahvast, kes igal vahetunnil II korrusel kahe hästi funktsioneeriva ruumi vahel rada sisse tallab? Nahkvest, minikohver ja lohisev kõnnak? No vot. Tema nimi on Jaak Hallika ja ta on meie kooli uus matemaatika õpetaja. See, et ta paistab vaikne tüüp olevat, ei tähenda – uskuge mind, kui talle sobiv teema kätte juhatada, tunneb ta ennast nagu kala vees (või Tuvi raadioruumis või jõuluvana korstnajas). Ta teab kõike Siberist, kriminullidest ja Reet Linnast, küsige ainult. Kahjuks ma ei tea, kas õpetajad ka kooliväliselt oma vaba aega koos veedavad, aga juhul, kui te peaksite tööde parandamise orgiatel ja õppekavade tootmise pidudel toitlustusega tegelema, siis teadke, et tema jäätist ei armasta (küll aga šokolaadi!!!!) ning kohvi ja teed joob ilma suhkruta. Kui veel rohkem tahate teada, siis silmad siia!

Kuidas te meie kooli tööle sattusite?(hästi kiiresti) aja-lehekuulutuse järgi.

Kus te varem töötanud olete? – Kas millistes koolides või nii...?

Ei, üleüldse. – Näiteks 20. Aastat sidearvutuskeskuses. Seda enam ei olegi vist.

Mida see endast kujutas? – Seal peeti kaugekõnede üle arvestust üle terve Eesti. Mina olin seal infovahetuse osakonnajuhataja. Siis olen veel 10 aastat koolides matemaatika-füüsika õpetaja olnud, sh 32. Keskkoolis, Kivimäe põhikoolis, tollases 15. Töölis-

noorte Keskkoolis – see oli mu esimene töökoht, kusjuures mis oli huvitav: enamik õpilastest olid vanemad kui mina.

Tänapäeva mõistes siis nagu Täiskasvanute Gümnaasium?

– Jah, täpselt. Humanitaargümnaasiumis ja Üldgümnaasiumis töötasin ma ka.

Aga mina kuulsin sellist kõlakat, et olete raadiomajas töötanud?

– (vaatab mind sellise pilguga, nagu ma oleksin KGB tippagent) Kust sa seda kuulsid??? (OK, onu..)

Eee... ma ei mäletagi, mingi õpetaja ükskord jutu sees mainis kunagi.

– Ahah. (huh) Nojah, ma olin raadios diktor, minu ülesanneteks oli päevauudiste lugemine ja kontsertide teadustamine.

Miks te kooli tööle tulite?

– Tänapäeval on Eestis üldse raske tööle saada, kooli ikka saab. (Kuulete, jah?! Kui see info avalikkuse ette jõuab, hakkavad töötud meie kooli(de)le tormi jooksma; jäägu see siis ainult minu ja lugejate vahele :))

Kuidas te oma uute kolleegidega läbi saate? – (kehitab õlgu) Ma ei teagi, kas rahuldavalt või hästi. No rahuldav on ju meie mõistes 3 või mis ta nüüd oligi, nii et pigem hästi.

Millest õpetajad omavahel räägivad? – Igasugustest asjadest, et kui palju veel parandada on vaja, mida nad TV-st

JAAK HALLIKA: kuna meie seekordne intervjuueeritav fotografeerimiseest loobus, olime sunnitud kasutama fotorobotit :)

nägid. Matemaatika kontrolltööde parandamine läheb õnneks ikka kiiremine kui muude ainete puhul :)

Mida te telekast vaatate?

– Politseisaateid. Televiisorit vaatan ma üldse vähe, kui viitsimist on, siis kõikvõimalikke mälumänge. Ise olen ka osa võtnud, aastaid olen käinud nii Tallinnas kui ka vabariiklikel meistrivõistlustel. Noh, sidearvutuskeskuse omas läks

päris hästi – meie võistkond sai 78. aasta (vist) esimeseks sidemeistriks. Juhtus selline asi (ärge reklaamipausile minge, kohe varsti tuleb üks pikantne lugu) – ametiühing pakkus I auhinnaks välja kas tasuta turismituusiku NSVL piires või välismaale oma raha eest. Meie valisime tasuta tuu-

”Üks täis mees magas seal maas. Ta oli öösel üle näo oksendanud ja okse oli asfaldi külge kinni külmunud.”

siku Siberisse, septembris läksime, väga ilus oli, metsad olid mitmevärvilised. Seal oli ikka sügavalt kontinentaalne kliima: päeval +28...+29°C,

õhtul -7...-8°C külma. See oli halb, et looduses käisime vähe. Tollases maailma suurimas hüdroelektrijaamas käisime ka ära, seal tuli fotokad lausa bussi jätta. Seda sa ei pea nüüd lehte panem, (kõrvad kikki, nõrganärvilistele ei soovita) aga ükskord me läksime hommikul välja (elasisime rongis, jaamaesine nägi välja nagu Balti jaam) ja üks täis mees magas seal maas. Ta oli öösel üle näo oksendanud (öökk!!!!) ja okse oli asfaldi külge kinni külmunud ja ta ei saanud ennast liigutada, aga me vaatasime, et keegi ei teinud temast välja ja läksime ära ekskursioonile. Kui me tagasi jõudsime, oli ta ennast kuidagi lahti saanud ja ära läinud.

Okse sulas vist üles? – (no ma ei saa) (naerab) Arvata võib, jah. Plekk oli küll alles. (Sujuvalt üle minnes) Kõige kaugem koht, kus me käisime, oli Tšitaa, ajavahe oli 6 tundi. Siberis oli kõikides sõiduplaanides 2 kellaega! Moskva aeg ja kohalik aeg. Aga Tšitaa oli jaamas lausa selline kell, mis näitas kahte aega korraga (minutiosuti oli kahele poole). (Siberi juttu jätkuks kauemgi, aga...)

Mida arvate tänapäeva noortest? – (vaatab mulle tähendusrikkal pilgul otsa ja ei vasta)

Noorus on hukas, jah? – (hääletoon nagu Delphi oraaklil) Ma arvan jah, et noorus on hukas. Kui mina noor olin, siis meie käitumine oli ikka parem.

Kuidas saab teie arvates noori mõjutada? – Põhiline kasvataja on ju ikkagi kodu, ei ühiskond ega kool. Vitsa tuleb anda. (õige!)

Kas teil endal on ka perekond? – Jah, kaks täiskasvanud poega, üks õpib Tartus sotsioloogiat, teine müüb Tallinas autosid.

Millised on meie kooli positiivsed jooned? – Ma olen ju siin alles nii vähe olnud, aga meeldis see, et 1. veerandil viidi kõik õpetajad Haapsalu, see oli küll tore. Seal oli kõnetreeningu kursus, Peeter Tooma pidas loengut. Mulle tehti see juba raadio ajal ära, nii et midagi uut ei olnud, aga eks ta ikka ole huvitav. Uus kooliaasta algas minu jaoks samuti hästi, e-kooli kasutamine tehti väga hästi selgeks. Marek-mis-tanimi-nüüd-oligi...

Mäemurd? – Mäemurd jah. Väga kenasti ja rahulikult seletas ära. Nüüd hiljem olen ka tema käest paari asja küsinud.

Kelleks te lapsena saada tahtsite? – Vedurijuhiks! Ma elasin tol ajal raudtee lähedal ja mulle meeldis seejärele trepp, mis vedurikabiini viis, tahtsin mööda seda üles ronida.

Miks te õpetajaks hakkasite? – Mulle meeldis matemaatika ja ma oskasin seda hästi, aga tol aastal seda eriala ei avatud, nii et õppisin füüsika õpetajaks.

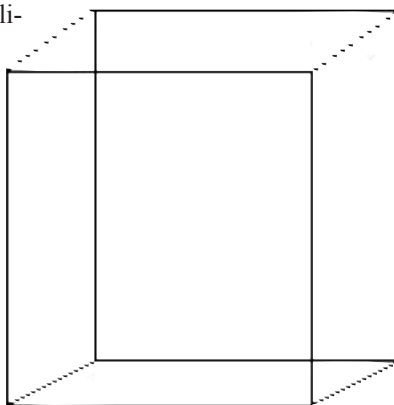
"Noorus on hukas. Kui mina noor olin, siis meie käitumine oli ikka parem."

Millega te noorena tegelesite? – Kooli ajal käisime klassivendadega iseseisvalt matkamas, kõige kaugemale jõudsime Leetu.

Jalgsi või? – (naerab südamest) Ei, autodega ikka. (Küll ma olen rumal, kes siis jalgsi matkamas käib!)

Millega te praegu oma vaba aega sisustate? – Vaba aega... mulle ei meeldi loll lause "Mulle meeldib vabal ajal lugeda". Iga intelligentne inimene loeb.

Millist lektüüri te tavaliselt loete? – Loen Postimeest ja enamasti kriminulle. Praegu on pooleli "Spionaaži ajalugu".

L e m m i k k i r j a n i k u m u l p o l e g i, k õ i k k r i m k a d o n h e a d, v . a . C o n a n D o y l e ' i o m a d .

Conan Doyle'i omad yle oskad kirjutada? (Oskaksin küll. Sic!) Ja Agatha Christiel on kole keerulised ja venivad laused. (tõuseb järsku püsti, läheb tahvli juurde ja kirjutab suurte tähtedega REX STOUT. Väljakutse? Hea küll, vasturünnakule!)

Kas te "Nero Wolfe'i" filme vaatate? – (teadmiseks lugejale, Rex Stout on "Nero Wolfe'i" autor. Ta võtab tahvililapi ja kustutab nime ära. Üks-null!). Jah, aga raamatud on paremad.

Mis on elu mõte? – (lagistab pikalt naerda. Siis mõtleb natuke ja naerab suusoojaks ühe korra veel). Elu mõte võiks olla "Tea midagi, mis jääb pärast mind ka alles".

Mida see tähendada võiks? – Kuidas kellelegi. Näiteks ehitada maja.

Kas teie teate midagi, mis jääb pärast teid ka alles? – Kui ehitamisest rääkida, siis küll, see on ja jääb nii endale kui hiljem ka teistele.

Miki Hiir või Buratino? – Miki Hiir, sest ta on lõbusam.

Kapsasupp või jäätisekokteil? – Omakeedetud kapsasupp, sest see on hea, kõhu saab täis.

Õpetajate tuba või tualettruum? – (naerab) mõlemal on omad funktsioonid, mõlemat on vaja. Siin majas funktsioneerivad mõlemad hästi.

Klaaspudel või plekkpurk? – Kui õllest rääkida :) (naerab kavalalt) No ökoloogiliselt klaaspurk nagu.

Reet Linna või Maire Aunaste? – (naaldub ettepoole ja sosistab saladuslikult) Mitte kumbki. See Maire on liiga pealtükkiv ja Reedaga sai koos Pedas õpitud. (R.L. õppis joonestamise-tööõpetuse õpetajaks) Hiljem ta ütles ühes intervjuus: "Häh, mina peaksin külakolkasse joonestamisõpetajaks minema?"

Ja selle pärast on ebasümpaatne? – (noogutab) Sellepärast on ebasümpaatne. Meil olid osad loengud koos, seal ta küll nii naerusuine polnud, tavaliselt kodus. Selles saates, kus ta ringi käib, eee... seal on at küll n.ö. rahvamees või õigemini rahvanaine (see on hea väljened!).

Villane lõng või läikiv nahk? – (vaatab ennast) Praegu nahk, aga mõlemad on head. Iga asi omal kohal.

Lõpetuseks, mida on teil tervele meie koolile öelda? – Vaat selle kohta võib ühe nalja rääkida: poiss sõidab hommikul bussiga kooli ja istub akna all, tema kõrval on üks täis mees. Poisi peatus jõuab kätte ja ta küsib mehelt: "Vabandage, kas te väljute?" Mees vastab: "Tähtis pole mitte see, kas mina väljun või ei, vaid et sina hästi õpiksid!"

Laura

Taff Lakk ehk Türi mai või

Lugu sellest, kuidas me Hardiga Mart Juurega intervjuud tegime ja alles peale kolmandat küsimust „õige“ rec nupu üles leidsime.

Selle sügisvaheaja unisel neljapäeva hommikul vedas rong neli unist leheneegrit unisest Balti jaamast veelgi unisemasse Türi Majandusgümnaasiumisse. Seal ootas meid ees kolm päeva pingsat pastakanärmist ja kaks absoluutselt unetut ja seltskonnamänguderikast ööd. Ja miks? Vastus väga lihtne. Et teha meie armsatele lugejatele huvitavam, ilusamat ja atraktiivsemat lehte. Ühesõnaga toimus iga-aastane meedia-laager, kus meie tänavu oma särava debüüdi tegime.

Meedia-laagrit korraldavad tublid ja töökad ajakirjandustudengid Tartu Ülikoolist + lihtsalt asjast huvitatud. Nende missiooniks on jagada oma

lialdasi (kooli)lehe tegemise teadmisi meie, kollanokkadega, kes me alles õigekirja taga käsi väristame. Ja mina arvan, ehk ennatlikult, et nad said oma tööga päris hästi hakkama. Pea igal juhul kubiseb uutest ideedest ja tarkuseteradest, mida igal sammul rakendada.

Meie koolist võtsid laagrist osa Merili Lobjakas, Heidi Leid ja mina (Helene) ning meie välisreporter Hardi Keerutaja. Õppetöö toimus loenguvormis (viimasel päeval valikloengud). Ehk tasub laagri

Näha võis ka Arnold Oksmaad ja muid karvaseid-sulelisi.

tegevustest esile tuua veel ka kohtumist Mart Juure ja Priit Hõbemäega ning laagri lõpus osavõtjate poolt kirjutatud lugudest koostatavat laagrilehte (mis sedapuhku kandis nime „Taff Lakk – Türi mai või“). Mart Juurega oli Hardil ja minul au ka intervjuud teha. Oli see nüüd närvidest või näpistavast

külmast, aga seda, et diktofon lindistamise asemel maha luges, avastasime me alles poole intervjuu pealt. Huumoriniimesena tuntud Juur sellest suurt kära ei teinud ja meie õnneks läks lugu isegi laagri-lehte sisse.

Õhtuses programmis mängisime me nii „Tähed muusikas“, „Reisile sinuga-t“ kui ka „Totaalset muutumist“ (kus mind moondati hip-hop chickiks ja Heidit Hardcore räppariks, näha võis ka Arnold Oksmaad ja muid karvaseid-sulelisi). Nalja nabanani ja mitte ainult. Omajagu

TOTAALNE MUUTUMINE: transvestiidist hip-hopperini

põnevust pakkus ka spekuleerimine teemal – miks Türi Majandusgümnaasiumi tüdrukute vetsus on WC paberirull kaabiini külge paksu keti ja tabaluku abil aheldatud. Levinuim seletus väitis, et kuna tegemist on majandusgümnaasiumiga, teevad kasumihimulised lapsed seal kõik rahaks, mis ära kanda õnnestub (isegi tühja(!) WC paberirulli).

Igati tänuväärne üritus – hoolimata külmapaistetusest. Muuseas saime uurida ka teiste koolide lehtesid ja enda kiituseks pean ära mainima, et me ei jäänud teistele sugugi alla, mõnel puhul vastupidigi. Arenguruumi on muidugi kõvasti, aga nüüd me teame, et liigume õiges suunas. Suurepärase seltskond, piisavalt süüa ja palju praktilisi teadmisi M.E.I.L.-ile. Siit soovitus kõigile lõbujuhanulistele – tulge M.E.I.L.-i!

Helene

Kurikuulus intervjuu Mart Juurega

Lugeja on kõige laisem inimene?

Nagu juba räägitud, küüditas õpetaja Riismaa agaramad leheneegrid koolivaheajal meedialaagrisse tarkust taga nõudma. Seal oli kõigil osalistel võimalik kuulata valikloenguid erinevatel teemadel. Siinkohal väike reportaaž. Mina otsustasin järgmise kolme kasuks: Jutustusi kommunikatsioonivahendite ajaloost, Kujundus ja Foto, Reklaam ja Raha.

Kaheksanda klassi õpilase vaatenurgast eeldasin ma, et esimene loeng saab minu jaoks olema suhteliselt igav. Ajalugu ei ole just minu lemmikaine. Punasärklane, kes seda loengut juhatas, oli sellest vaimustuses ja ta jutt oli väga kaasahaarav. Eriti temale endale (sest just ta ise oli see, kes oma naljade üle naeris). Sellegipoolest poleks ma iialgi arvanud, et Hiina sõnaraamatus on üle 30 000 hieroglüüfi, et 50-ndatel aastatel oli Hiinas inimesi, kes suutsid lugeda üle 15 000 hieroglüüfi ja et Hiina esimene ajaleht ilmus 725. aastal.

Teist loengut valides hindasin ma vist üle oma teadmiste himu. Minu jaoks ta eriti huvitav ei olnud. 45 minutit, mis oli meile loenguks loovutatud, oli vähe. See on lihtsalt võimatu 45 minuti jooksul ära rääkida kõik kujundamisest ja fotost ning sellepärast soovitati mul meil lugeda raamatut, kus on sellest teemast põhjalikumalt kirjas (Rosmari Kurvits, Tiit Hennaste "Ajalehe Kujundamine"). Kiiruga räägiti ära vaid põhilised asjad. Tähtsaimaks märksõnaks jäi siiski

see, et lehe kujundaja peab lugejat pidama maailma kõige laisemaks ja rumalamaks inimeseks, sest inimene ei viitsi halvasti kujundatud teksti üldse vaadata hakatagi.

Reklaami ja raha loeng oli vaieldamatult kõige huvitavam. Tuli välja, et paljudes koolides aitab koolilehele kaasa kooli oma rahalise toetusega. Päris mitu kooli trükib oma koolilehte trükikojas. Saladuseks ei jäänud ka see, et mõnel koolil selles laagris on ka oma ruum, kus koolilehte teha. Kes ikka viitsib sinna igavasse klassiruumi päeva lõpul tagasi minna? Ideid, mis ma Reklaami poolelt sain, on lugeja ilmselt juba kooliseinte vahel näha saanud (kasvõi toimetuse lõustadega väikeste plakatite näol).

Hea, et noored tegusad inimesed üldse viitsivad omast vabast ajast sellist misjonitööd teha ja noori meediajügreid koolitada. 20. sajandi lastena oskasid punasärklased rääkida meile just nendest asjadest, mis meil küsimusi tekitavad. Vapustavalt tublid ajakirjanikud! Au neile!

Heidi

Teri Läägelaht 23. - 30. oktoober 2004

TÄFF LÄKK

Tõrimsivõid Ettevõttega ühineb

TALUMEESE VAHETAS LEHMA NAISE VASTU

OLEMUS: Mert Juur ei põe rambipalavikku LK 10	ARVAMUS: Turvamees muudab kooli ohutuks LK 5	UUDIS: Noored peitsid poemijaid LK 5
---	--	--

Fotod: meedialaager

TUNNIKONTROLL

Jälle kord kiusab toimekas ajalehepere (Merili, Karini ja Pireti näol) veelgi toimekamaid õpetajaid, et esitada neile 10 küsimust. Kui televiisoris nähtud "Tunnikontrollis" saab õigete vastuste eest raha, siis M.E.I.L. pakub õpetajatele raha

asemel au ja kuulsust. Sellel korral said oma teadmisi proovile panna keemia õpetaja Maila Mölder, matemaatika õpetaja Mare Kaljuste ja geograafia õpetaja Vootele Hansen.

Küsimused:

1. **Geograafia** – kuidas kutsutakse rohtlat Lõuna-Ameerikas?
2. **Muusika** – kes esitavad(sid) spirituaali?
3. **Kirjandus** – mis oli O. Lutsu raamatu "Kevade" esimene lause?
4. **Vene keel** – kuidas on vene keeles "nohu"?
5. **Bioloogia** – mis roll on siirutajal?
6. **Matemaatika** – funktsioon on...
7. **Ajalugu** – mis on deism?
8. **Keemia** – nr. 37 elektronskeem
9. **Emakeel** – lõpeta vanasõna "Kana muneb nokast..."
10. **Inglise keel** – kuidas kirjutatakse inglise keeles "edukas"?

Kongress seekord eriti kirveiks osutunud küsimusi arutamas.

Õiged vastused:

1. pampa 2. mustanahalised 3. "Kui Arno isaga koolimajja jõudis, olid tunnid juba alanud" 4. nasmork 5. nakatab entsefaliiti 6. ...eeskiri mis ühendab kaht muutujat x ja y nii, et muutuja x igale väärtusele mingist hulgast x vastab teise muutuja y üks kindel väärtus samast või mõnest teisest hulgast 7. usuti, et kõiki sündmusi juhivad loodusseadused ja jumala imele on mõttetutu loot 8. Rb +37(2)8)18)8)1) 9. lehm lüpsab suust 10. successful

V. Hansen

1. pampa 1p
2. neegrid 1p
3. "kui Arno isaga koolimajja jõudis, olid tunnid juba alanud." 1p
4. algul ei teadnud, aga pärast vastas nasmork 1p
5. ma ei tea, mis asi see "siirutaja" on 0p
6. funktsioon oli mingisugune tehte tulemus muutujaga. 0,5p
7. usuline käsitus, mille järgi jumal lõi maailma ja siis loobus aktiivsest sekkumisest 1p
8. kas elektronskeemi all mõeldakse elektronide skeemi ümber aatomi tuuma? (hiljem kirjutas "kas nr. 37 peaks tähendama 37. elementi? vesiniku tüüpi") 0p
9. ...lehm lüpsab suust. 1p
10. succesful 0.5p õige sõna, aga kahtlane kirjapilt

Kokku: 7/10

VOOTELE: ma tõesti ei tea mis asi see „siirutaja” on...

M. Kaljuste

1. pampa 1p
2. kirikulaul 0,5p *no peaaegu*
3. kui Arno koolimajja jõudis, olid tunnid juba alanud. 0,5p
4. nasmark 0,5p *kirjapilt!*
5. – 0p
6. funktsioon on eeskiri mis seab sõltumatule muutujale x vastavusse ainult ühe kindla sõltuva muutuja y 1p
7. – 0p
8. – 0p
9. kana muneb nokast, lehm lüpsab suust 1p
10. – 0p

Kokku: 4,5/10

KALJUSTE: lapsepõlv tuleb meelde :)

KEEMIK: keemia küsimus ei valmistanud probleeme!

M. Mölder

1. pampa või pusta 1p
2. – 0p
3. kui Arno kooli jõudis, olid tunnid juba alanud. 0,5p
4. nasmork 1p
5. siirutab 0,5p *vale, aga hea vastuse eest*
6. ühe suuruse olenevus teisest 1p
7. jumalaga seonduv 0,5p
8. Rb +37(2)8)18)8)1) 1p
9. kana muneb nokast, lehm lüpsab suust. 1p
10. sucesfull 0,5p *õige sõna, aga jällegi vale kirjapilt*

Kokku: 7/10

Aastapäevakontsert õhtul Moskva lähistel klaasist loomaaias

Kohe alguses peaks vist mainima, et kirjutan näiteringist, olles ise selle liige. Nii et vabanda, kui ma lähen kiitustega liiale ning muutun subjektiivseks. Tõele au andes polegi artikli eesmärk tõsipäiselt fakte ette laduda. Pigem selgitada, miks ma üleüldse vean ennast iga nädal näiteringi ja miks ka sina võiksid tulla Järveotsa Gümnaasiumi täieõiguslikuks näiteringlaseks.

Nagu suur ja päris teater ei saa ilma peanäitejuhita, ei saa mitte ükski kooliteater hakkama näiteringi juhendajata. Nii on ka meil

juhtkangide juures persoon, kes on valmis veetma (ja veedabki) unetuid öid klopsimaks alguses lootusetuna näivaid tükke tõelisteks meistriteosteks. Peale selle on Ruti Nõmme pea pidevalt uusi ideid täis ning ühes endaga veab ja innustab ta tervet gruppi.

Ka näiteringlased ise on üsna huvitav rahvas. Nad on nõus kasvõi öösel kell 3 lavale astuma ja särama selle nimel, et kindlustada teile - publikule briljantne teatrielamus. Just nimelt see juhtus mullusel üheksandike lõpupeol. Ei hoolinud nad ei ennast

Aasta oli siis 2003. Alanud oli sügis ehk siis pimedus ehk siis polaaröö ehk siis musta masenduse kõrghooaeg – aeg, mil usinad koolijütsid ja nende tragid vanemad otsivad usinalt igasugu trenne-ringe kuhu last sokutada. Mis ta ikka kodus arvu ti taga passib! Läheb veel pahapeale.

Minagi mõtlesin en-

ammendanud söögilauast, ega unisest publikust.

Rääkides näiteringist ei saa ringiga mööda minna ka publikust. Aastate

nast kuhugi tegevusse organiseerida. JG näitering paistis passivat. Ühel õhtul marssisingi aulasse. Kohe kaasati mind ka tegevusse. Esimese asjana pidin tegema seda tobedavõitu harjutust, kus tüübid seisavad üksteise taga, üks teeb käsi ja teine loeb teksti. Edasi kaasati mind parasjagu poolleiolevasse tükki ning ühtlasi lisati ringi nimekirja.

jooksul on näitekunstnikele sigitunud väga palju ustavaid sõpru, kes ei puudu üheltki meie etenduselt. Äärmise austuse avalduseks on meile aplodeeritud püstijalu ja külastatud samu etendusi mitu korda. Viis pluss meie kõige usinamatele kunstinautlejatele – õpetajatele, kellel on jagunud kiidusõnu ka siis, kui me ise päris rahule pole jäänud.

Õhtul näiteringi tulles hubiseb alati kuskil soolikate vahel õdus ootuse leegike. Armas, kui ring tuleb vabatahtlikult kokku, et teha midagi ühise eesmärgi nimel. Erinevalt koolipingist, kuhu surutakse istuma kelleltki nõusolekut küsimata. Ja vabatahtliku töö saak on kõvasti viljakam, lisaks veel tegijate enda rahulolu tahetu saavutamise üle. Arvate, et on debiilne tulla vabatahtlikult kooli? Kool,

Näiteringlased paljutähenduslikes poosides.

Kevad. Päikesepaisteline laupäeva keskpäev. Tühja koolimaja koridore katavad päikesetriibud. Peale näiteringi seltskonna pole koolis kedagi, käimas on proov.

Ta sõidab punase tõukerattaga mööda linoleumi. Sõit on sujuv ja kiire, aegajalt lükkab ta hoogu. Aula trepil võtab ta ratta käevangu. Kiirtest kuldseesse aulasse liueldes märkab laval pruunikat praekana ja jõudehetke nautivaid sõpru. Ta rebib kahvliga tüki kanast ja sööb isuga. Ta on näiteringlane. Ta istub, liigutades vaid suud. Pruugib ainult ilusasti küsida ja ta suudab teha ükskõik mida, olla ükskõik kes...

Vahel saab näiteringis isegi kõhu täis

”Kool, nii uskumatu kui see ka ei näi, on õhtuti täiesti lahe pleiss.”

nii uskumatu kui see ka ei näi, on õhtuti täiesti lahe pleiss. Seal ei ole õpetajaid, kes sind hindavad (kuuldusel, nagu usinad õpetajad koolis ööbiks, ei ole tõepõhja), algklasside juntsud ei jookse täisgaasil sulle makku ning ei ole vaja ka pabistada tegemata

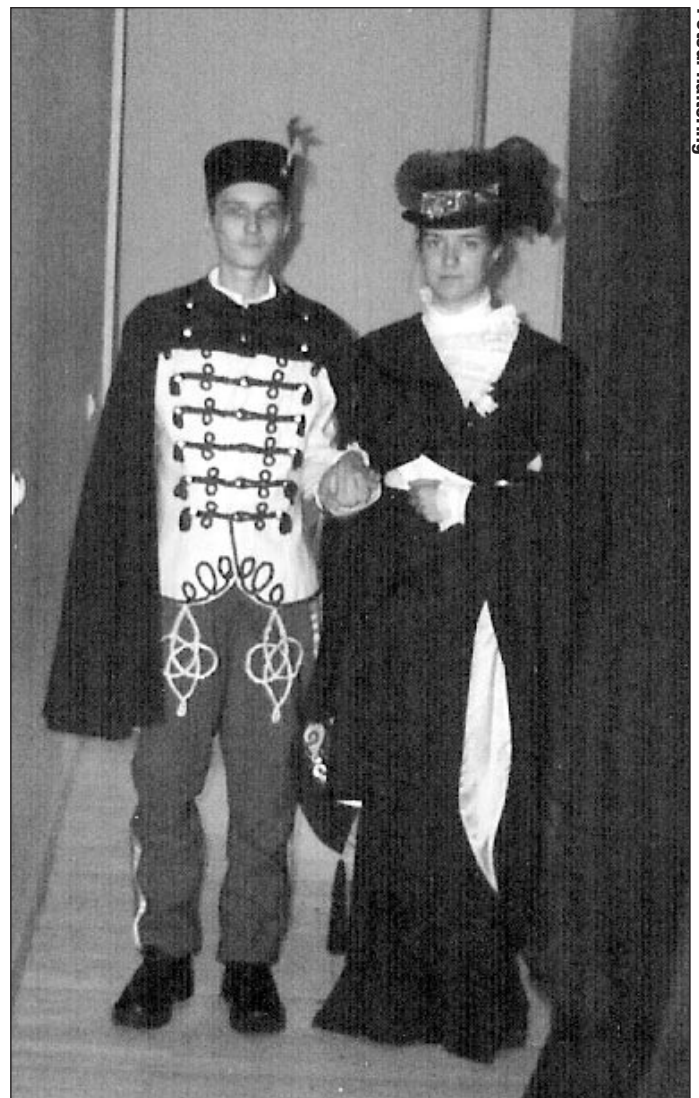
jäänud tööde pärast, sest näiteringis käivad asjad legendaarselt viimasel minutil.

Hardi

Olete kunagi kooli luku taha jäänud? Mina olen. Kord koolis näidendi proovis läksime harjutamisega nõnda hoogu, et unustasime igasuguse ajataju. Paha aimdus tekkis, kui nägin tühja võimlat – minu arusaamade kohaselt toimuvad seal trennid ööpäevaringelt. Alumine uks oli ka lukus. Lasime mõnda aega trepikäsi puul liugu, sellest

tüdinuna hakkasime võimalikele väljapääsudele mõtlema.

Valvelaua taat ei lasknud oma rutiini mingi mõttetu ukse avamisega häirida. Rahulikult jalutas ta peegli ette, kammis seitlit, jalutas tagasi, istus, luges. Meie vahtisime niisama. Uni tuli vaikselt peale. Tekk ja padi kuluks ära. Lõpuks meid siiski lasti välja külma kätte, kahjuks.

Fotod: näitering

MINU KOOL

Aulas on tõeline jõuluhõng. Nurgas seisab kohev kuusk, üleni kirevais ehteis ja küünaldes. Säravvalgete linadega kaetud laudad, õpilaste joonistused seintel, kaunilt riidetatud õpetajaskond. Tants ja trall ümber jõulupuu. Keegi väike tüdruk mängib laval klaverit. Nii tore dasti, et lehv peas lausa kaasa hüppab.

„See on minu väike Laura. Tõeline virtuoos,“ kiidab muusikaõpetaja noort pianisti ja tõstab verivorsti ette. „Nii noor ja juba mängib nagu professionaalne pianist,“ matsutab ta.

„Tõepoolest. Au ja kiitus! Sina ikka kohe oskad kasvata da noort muusikut,“ sõnab huvijuht heldelt. „Ei, nii ei saa seda asja jätta – ma kohe organiseerin kellegi kommikarbi järele. Et tal indu jaguks,“ lisab ta.

„Ja kuidas sinul ka poolaasta möödunud on? Kas su lapsed on sõnakuulelikud?“ haarab huvijuht geograafiaõpetajal lipsusabast, püüdes naeratada.

„Jah, minul küll pretensioon pole. Väga oluline on teadmiste edasiandmine,“ vastab väarikas härra. Huvijuht hoiab naeratust, geograafia õpetaja jätkab: „Bonanzast võib näha, kuidas 19. sajandil Ameerikas hobustega posti kohale toimetati. Seda nimetati poniekspressiks. Hobune galopeeris

täiel kiirusel ja kui ära väsis, siis oli kindla vahemaa järel ootamas järgmine ratsanik, kes kirja edasi viis. Ja niiviisi tuhandeid kilomeetreid.“

„Emandake! Kuulake mind emandake!“ sädistab huvijuht keegi poisikesekohtu tege lane. Nähes, et ta ei reageeri, haarab kleidisabast. „Kuulake mind ometi proua, midagi hirmsat on juhtunud.“

NAGU 2 TILKA VETT

SANNU BARACUS
muidumees

B.A. DEGIS
musklimees

prilli ette. Ahaa, see oled sina. Mis sa pörguline rebid!“ noomib huvijuht ja laseb pea poisi suu juurde, et midagi kuulaks ka.

„Kohutav õnnetus on meid tabanud. Isand direktor on kaotsi läinud! Ma otsisin kõikjalt, aga ei midagi,“ ütleb väike poiss hingeldades ja puhkeb nutma.

„Ma ei saanud midagi aru,

rihärrale jõulukaardi. Joonistasin isegi väikese võilille peale. Aga kui ma pugusin ukse alt tema kabinet, et kingitus üle anda, ei olnud toas kedagi. Ma ootasin – äkki läks vetsu või midagi. Ootasin kümme minutit, ikka ei piuksugi. Silmad hakkasid pimedusega harjuma ja ma märkasin... Märkasin, et tema rõivad olid toolil,“ vingub poisike ja puhkeb uue hooga tõinama. „Ma vaatasin

JÕULUPEOL KAVAS: tants „Kaks sammu sissepoole...“ ja „Küünlatrall“

„Mis! Kes see kisub?!“ märkab lõpuks huvijuht. „Oota nüüd kannatamatu, ma panen

räägi rahulikult ja ära ulu nagu väike laps.“

„No ma tegin Isand direkto-

igale poole, piilusin isegi sauna ja soojasõlme.“

„Seda ma nüüd küll ei usu.

Valetad! Alatu jõnglane selline,“ ütleb huvijuht häiritult.

„Ei valeta! Ausõna ei valeta, tulge ja vaadake ise, kui ei usu.“

„Minul ei ole aega sinu lol-lusi kaasa teha. Ja pealegi on mul vestlus pooleli.“

„Miks keegi mind ei usu?!“ haliseb naga ja kaob, okas südames, raadiosõlme nutma.

Saali teises otsas on kogunenud meeste kamp. Vilavate silmadega arvutiõpetaja seisab ringi keskel. „Minu issi lubas, et päkapikud toovad mulle uue megavõimsa emaplaadi.“

„Oooo,“ imetlevad teised.

„Ma küsisin „kas lubad?“ Ja issi vastas: „Luban poeg, sa oled selle ära teeninud.““

„Oooo,“ imetlevad teised.

„See pole midagi,“ lausub töödõpetuse õpetaja sügaval bassil. Arvutiõpetaja sihhib taskulambi valgusjoa talle silma. „Minu issi ütles mulle selgelt, et vaata poeg, mul on selline tunne, et jõuluvana toob sulle kalasabatapiga ragulka.“

„Oooooooooooooo,“ ei suuda teised emotsioone varjata.

Näärivana kostüümi maskeeritud direktorihärra seisab tualetis ja seab võltshabet ette. „No poisu, kas salmid ka peas,“ harjutab ta. „Loodetavasti ei panda mu sinist kostüümi pahaks, paremat polnud võtta, see juba nõuka ajast kirstus vedeles ja mis ma ikka raha raiskan kalli asja peale.“ „Jõulumees“ pistab

vitsa vöö vahele, rebib maast kingikoti ja teeb aula poole minekut. Avades aula ust, hüüab ta energiliselt: „Häid näärpühi! Kaunist nääri kõigile! Hei-hei!“

Kuid oh õnnetust! Keegi ei kuula teda. Keegi klimberdab oskamatult klaverit ja jaurab midagi. Teised on tantsuhoos tordilauale sisse põrutanud ja selle kummuli keeranud. Kolmas ronib lavale ja võtab sõna, näpus pits kukeseenelikõoriga. „Seltsimehed. Meenutagem aegu, kui vana hea Brežnev veel elas. Siis polnud millestki puudus. Kõike oli küllaga ja elu oli ikka elamist väärt, mitte nagu praegu. Selleks, et leiva jaoks sandikopikagi saaks, pean mina, vananimene, ikka veel lapsi sünnitama. Jaa, ega

see emapalk kergelt tule. On minu silmadki näinud nii paremaid päevi kui ka vaeseid aegu, aga sellist, vabandage väljendust, jama ei ole veel kogenud. Meie vabariiki juhivad sead, SEAD, ma ütlen. Me oleme hukule määratud. Meie patte ei lunastata enam, kõik me saame surma. Aaaaaaahhhhhhh. Sur-ma! Värisege põrguteenrid,“ röögib ta ägedalt. Ta ei märkagi, et kõik on juba magama vajunud, isegi näärimees laseb läbi une pikka vilet.

Hardi

Klatsh ja kõmu

...Õige pisut veel, natukene, tuhnin kapis, et talvevarustuse hulgast soe karvamüts üles leida. Villased sokid on juba jalgas, saapad ka. Sall kaela, müts pähe, kindad kätte ning jope selga – minek! Astun välja ja väljas sajab lund. Kollased lehed on selleks aastaks läinud. Natuke kollast on vaid siin leheveerul...

Tuuled on jälle kord mu kõrvu salajasi jutte puhunud. Nädalapäevad tagasi sai üks kaheksanda klassi **korvpallurist mehehakatis** tähelepanu keskpunktis olla. Noormehe keelel oli ennekuulmatuid jutte. Peaks mainima, et tegu on lausa fantastilise fantaasiälennuga pallipõrgatajaga. Jutud räägivad, et just tema oli levitanud kuulujutte

oma klassivenna, täitsa tore-da **raadioga tegeleva poisi** ja temast mõned aastad vanema, **11 klassi tirtsu** suhte kohta. Oh häda, oh viletsust, aga tuleb välja, et sel jutul tõepõhja all polegi. Tegemist on vaid mõnusa sõprussuhtega. Või noh, nii nad vähemalt väidavad... Pisikesi paharette on meie koolis teisigi. Teatavasti on siin leheveerul juba üsna tuttav tege-laskuju **noormees, kes ennist armastas tohutult kleepuvat vett** (loe: juuksegeeli) ning on nüüdseks augustatud kõrva-ga. Selleks aastaks on ta juba rebasepoisi staatuses välja kasvanud ning sellega seoses on tal tekkinud ka uued huvid. Enam ei peatu tema silm noortel kenadel, tihtipeale blondi peakattega plikadel. Väidetavalt on ta hõivatud kellegi kena neiu poolt, kellest keegi midagi suurt ei tea. Vaid üks on kindel – meie kollasest mastoodangkoolist ta pärit pole. Hõivatud või

mitte, tõeline staar on ta ikka ning lööki paistab tal tüdrukute hulgas ka olevat. Nimelt on märgatud teda nii mõnigi kord ägedalt flirtimas lakkis kiharatega abiturierendineiu-ga. On märgatud, et nad ei suuda isegi koolisööklas käsi teineteisest eemal hoida. Mine sa tea, kas pisut spordipisikuga nakatunud noormees on alustanud nüüd kaksikelu või on tegemist mõlemapoolsete siiraste tunnetega? Kuid kui tunded on sügavad, siis kumma neiu vastu?

Murtud südameid leidub meie koolis juba põhikooliõpilaste seas. Selle kooliaasta hakul lahkus meie suure koolipere hulgast **kena figuuriga stiilne tütarlaps**. Kuid nädalake teises õppeasutuses ei sobinud talle ning üsna pea võis teda jälle meie hulgas kohata. Teada on, et tema suhe endast noorema **blondi uisupargi fanatiga** oli selleks ajaks juba katkenud. Kuid viimastel päevadel on neid taas üheskoos nähtud. Kas ehk hakkab jää taas nende vahelt sulama? Loodame pari-

mat! Kui nad on enne oma raskustest üle saanud, siis saavad ehk nüüdki!

Jah, kõrbenud südamele lõhna on meie armsas õppeasutuses aastaringiselt. Olgu siis kas paksu karvamütsi aeg või sitsikleidi periood, ikka ja jälle leiavad ning kaotavad inimhinged teineteist. Sellegipoolest, kõike paremat kogu koolipe-rele!

Kõige ilusamate soovidega,
Teie Teravsilm

11-dikud marginaalitsemas

Taluda inimeste rumalust targal tuleb üksinda, sest tema mõttemaailm erineb teistest ja teiste mõttemaailm tema omast. Tema ei mõista teisi ja teised ei mõista teda, aga kas pole inimeste rumalus just selles, et nad endid targaks peavad.

Iga algus on uus lõpp. Iga algus on vana lõpu lõpp. Iga algus on uus vaid siis, kui minevik on unustatud. Iga algus loob kellegi uue lootuse, kui tapab teise oma.

* * *

Kuulsin jälle, et tuled. Kuulsin jälle, et lähed. Kuulsin jälle, et jääd. Kuulsin veel enamatki, kuid jälle ei kuulnud ma sind.

Kes olen mina? Mina olen oma kogemuste kogum, egoistlikult mõtlev inimene – homo sapiens. Olen värvi-line kevadpühade kanamuna – olen seest pehme ja soe, väljast kõva ja kalk ning see kunstiteos mu koorel pole mu enda. Kes olen mina, on küsimus julgetele inimestele, kes suudavad piiritleda oma olemust ja piirata oma sisemust.

Tuleta meelde, mida sa pidid tegema, mida on sulle räägitud. Mida sult oodatakse ja mida sa oled lubanud. Vanemad ütlevad tihti: "Tuleta meelde, et sa lubasid õppida!" Kuid vanasõna ütleb teisiti – kes vana asja meelde tuletab, sel silm peast välja!

Kristiina Noormann, 11c

Gerald Teiter, 11c

Mihkel Kikkerpuu, 11c

Anne-Mai Adamssoo, 11c

On kuum päev, tuuline ja kõle. Sajab. Inimesed tuiguvad tänaval, pead paljad ja valusad, ninad vesised ja punased. Elavaist surnuist koosneb me maailm, ka oranžidest prillidest pole enam kasu. Sajab. On kuum päev...

Paul Klõšeiko, 11b

Iga algus on millegi lõpp. Nagu algab muusikateos, nii ka lõppeb, algab raamat, nii ka lõppeb, algab elu, nii ka lõppeb. Olgu kuitahes huvitav ja lõbus, ots on talle ikka ette nähtud. Finaali pole ainult meie piiritul kujutusvõimel.

Rene Katsev, 11b

M.E.I.L.ile meeldib:

- Et enam hullemaks minna ei saa
- Lumesõda võrdsetel alustel
- Roheline mõtlemine
- Jõulukontsert Pühavaimu kirikus

M.E.I.L.ile ei meeldi:

- Sööklatoidu sees olevad võõrkehad
- Võõraste asjade salaja laenamine
- Moraalikiilas noorsugu
- Kasvule mittevastav ja deformeerunud koolimööbel

5 küsimust

Dedovštšina tähendab:

- põnnide maffiat
- vanaisa seadust
- mingit keerulist võõrkeelset sõna
- vanaisade kodu

Noori ühendavaks lülks on:

- jõusaal
- armastus isamaa vastu
- alaline soov suguliselt paljuneda
- rate.ee ja kaubamaja ees hängimine

Maskidiskol esinesid:

- kõik põhikooli õpilased
- 9A klassi esinduspunt
- kollektiiv "Ints n' Rolts"
- Mustjõe sõpruskool

Meedialaager toimus:

- Rakvere teatris laua all
- Türi Majandusgümnaasiumis
- JG klassis 206
- kuskil kolmandas kohas, millest keegi midagi ei tea

Kana muneb nokast, lehm lüpsab...

- udarast
- nokast
- suust
- mis ajast lehmad lüpsavad, piima saab ju poest